

॥ जनार्दन उवाच ॥ अद्राक्षमद्राक्षमहं जनार्दनं करस्थचक्रं वरशङ्खधारिणं । आतप्तजाम्बूनदभूषिताङ्गं स्फुरत्प्रभाद्योतितरङ्ग
धारिणं ।

त अद्राक्षमेनं यभिभिः पुरातनैः संसेव्यमानं मुनिवृन्दमुख्यैः । संस्तुयमानं वरवन्दिमागधैः स्मितप्रवालारुणपल्लवाधरं । ११००
अद्राक्षमेनं कविभिः पुरातनैर्विविच्य वेद्यं विधिवत् सहामरैः । प्रफुल्लनोलोत्पलशोभितं श्रिया विनिद्रहेमाब्जविराजितोदरं ।
भूयो ऽहमद्राक्षमजं जगद्गुरुं प्रसादयन्तं वचनेन यादवान् । निरूपयन्तं विधिवन्मुनीश्वरैः प्रवृद्धवेदार्थनिधिं पुरातनैः ।
अद्राक्षमद्राक्षमहं पुनः पुनः समस्तलोकैकहितं प्रभुं हरिं । वसन्तमस्मिन् जगतो हिताय जगन्मथं तं परिभूय शत्रून् ।
भूयोऽप्यपश्यं सरसीरुहेक्ष्यं साङ्गं तथा भीष्मतनूजया हरिं । वसन्तमभोनिधिशायिनं विभुं भक्तप्रियं भक्तजनासदं हरिं ।
भूयोऽप्यपश्यं सह यादवेश्वरैर्विक्रीड्य विक्रीड्य विहारकाले । रमन्तमीड्यं रमयन्तमीश्वरान् यदूत्तमान् यादवमुख्यमो
श्वरं । ११०१

अद्राक्षमद्राक्षमहं सुनिर्वृतः पिवन् पिवंस्तस्य वपुः पुनः पुनः । नेत्रेण मीलदिवरेण केवलं धन्योऽहमेवेति तदा व्यचिन्तयं ।
अद्राक्षमभोजयुगं दधानं प्रभुं विभुं भूतभवं प्रभावनं । आद्यं ककुद्भानमुरुं विभावसुं संसृत्य संसृत्य तमेव निर्वृतः ।

अद्राक्षं जगतामीशं वचोराजितकौस्तुभं । वोज्यमानं हरिं कृष्णं चामराणां शतैः सदा ।

॥ युवां विदेषयुक्तेन चेतसा यादवेश्वरं । स्मरन्तं सर्वदा विष्णुं कवा तौ क्व च वेति वा ।

कुतो द्रक्ष्यामि तौ मन्दैः कुतो वा मत्पुरोगतौ । ध्यायन्तमित्यं देवेशं करसंश्रवणात्तदा । ११०२

हंसं तमेवमद्राक्षं करं देहीत्यतः परं । वदन्तं नारदे वाचं दुर्वाससि यतीश्वरे ।

ब्रह्मसूत्रपदां वाणीं दापयन्तं मुनीश्वरं । दृष्ट्वा दृष्ट्वा हरिं देवं पुनः पुनरचिन्तयं ।

असाध्यमिदमारब्धं ताभ्यामिति नृपोत्तम । नारद्व्यमिदं कार्यमितः प्रभृति भूमिप ।

निवृत्ता सा कथा हंसं यत्कथाग्रहणं तव । एष ते सर्वमखिलं वक्ष्यत्येव हि सात्यकिः ।

एतद्वचनमाकर्ण्य हंसः क्रुद्धोऽब्रवीद्वचः । ११०३

॥ हंस उवाच ॥ अरे ब्राह्मणदायाद का नाम तव वागियं । आवयोः पुरतो वक्तुं त्रैलोक्यं जेतुमिच्छतेः ।

मायया त्वां भ्रामयति कृष्णे लीलाविधानवित् । तद्वृष्ट्वा भ्रम एवैष तव संजायते महोन् ।

शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गवनमालाविभूषितं । वृष्णिवीरसमावेशे समुद्धृतयशोधनं ।

सूतमागधसंस्तोवप्रकटदीरवाङ्गकं । अत्यद्भुतयशोराशिविलसलोकमण्डलं ।

चतुर्भुजबलक्रान्तवृष्णिदादवसंसदं । अहोऽद्य भ्रम एवैष दर्शनात्तस्य चक्रिणः । ११०४

इदानीञ्च महात्माऽसौ भ्रामयत्येव केशवः । तामेव विप्र मन्दात्मनैन्द्रजालीकता हि या ।

चापल्यमिदमेवैतत् तव विप्र समुद्भवं । अहो न खलु सादृश्यं कर्त्तव्यं भवता मम ।

अहमेव त्वया विप्र मर्षये प्रोदितं वचः । सखिभावाद्द्विजश्रेष्ठ अन्यथा कः सहेदिदं ।

॥ गच्छ मन्दमते विप्र यथेष्टं सांप्रतं दिज । गच्छ गच्छ यथेष्टं त्वं पृथिवीं पृथिवीं तव ।

जित्वा गोपालदायाद जित्वा यादवकान् बहून् । एष नः प्रथमः कल्पो जेष्याम इति यादवान् । ११०५